

POVÍDKY ZE SEZNAMOVACÍCH VÍKENDŮ A DOVOLENÝCH

JAN KUČERA

Jan Kučera

**Povídky ze seznamovacích
víkendů a dovolených**

Copyright

Autor: Jan Kučera
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
2016

ISBN:
978-80-7512-531-6 (ePub)
978-80-7512-532-3 (mobipocket)
978-80-7512-533-0 (pdf)

Obsah

Úvod.....	5
1./ „Špionážní“ víkend u konkurence	8
2./ Černý šerif	13
3./ Silvestr 2000	16
4./ Zubejda I. – Čím starší, tím lepší!	24
5./ Zubejda II. - Nejlepší obrana, je útok!	28
6./ Čím mladší, tím lepší?.....	31
7./ Veselá vdova.....	36
8./ Kristiáni	39
9./ Dovolená v Egyptě	43
10./ Nejdřív známost a až potom rozvod!.....	48
11./ Parta mladých pivařů.....	51
12./ Syn, tatínek a grilované prasátko!.....	54
13./ Láska až na třetí pokus.....	58
14./ Proč se muži „v letech“ bojí žen?.....	64
15./ Pyžamová párty.....	69
16./ Nejlepší tanečník nemusí být vždy nejlepší milovník!.....	73
17./ Na víkendy a dovolené jsem nejezdil sám	76
18./ Proč nejsem taky bohatá a slavná?	79
19./ Domina	89
20./ Bulharsko - ráj alkoholiků a kuřáků?.....	92
21./ Trubci omámení feromony?.....	96
22./ Hajný z hájovny na samotě.....	101
23./ Letní kino.....	103
24./ Závěrečné ponaučení?	106
Doslov	109
Upoutávka	110
Od stejného autora už vyšlo:	111

Úvod

Několik let jsem řídil cestovní kancelář a první, čeho jsem si jako začátečník všiml, byla skutečnost, že skoro na každý zájezd jedou jednotlivci. Já jsem jim říkal sólo turisté.

V té době jsme neměli v nabídce jednolůžáky, a tak jsem těmto zájemcům krom základní ceny zájezdu musel ještě naučtovat cenu volného lůžka. Samotného mne to mrzelo, ale ekonomika byla neúprosná.

Později jsem se snažil tvořit dvojice žen a mužů. Ale zase jsme narazili na to, že jeden chtěl jet či letět v červnu a druhý v září. No, a zase jsem byl na začátku. Pak jsem se snažil vypsát jeden termín v sezoně jen pro sólo turisty. A tehdy se pokládaly základy seznamovacích zájezdů.

V první euforii z toho, že snad tento problém vyřeším, jsem do inzerce použil slovíčko seznamovací. Ale toho jsem hned litoval. Zapomněl jsem totiž, že dělám službu pro Čechy a Češky! No a to jsou lidé mnohdy nejenom nevděční, ale i zkoušející organizátorovi všemožně jeho práci znechutit a místo vděku něco ušetřit!

Po prvním zájezdu jsem nečekal pochvalu za to, že účastníci nemusí platit volná lůžka, a dokonce cestovali

s jistou slevou oproti běžným zájezdům do stejné lokality, ale stížnost dvou účastnic zájezdu mi skoro vyrazila dech. Nač si stěžovaly? Na to, že jsem je nedokázal na seznamovacím zájezdě seznámit s muži! Nevím, zda to byly právničky, ale musel jsem dát do kupy veškeré mé právnícké znalosti, abych jim dokázal hlavně slušně odpovědět, proč jim nemohu nic vrátit z ceny zájezdu!

Od té doby jsem si dával pozor na každé slovíčko i každý slib klientům. Zahraničních zájezdů k moři jsme udělali jen několik, pak začal zájem prudce opadat, ale zato jsme rozjeli víkendové pobyty v rámci naší republiky.

Nikdy by mne nenapadlo, že na stará kolena prožiji tolik nádherných víkendů v těch nejkrásnějších koutech naší vlasti! Všechny cestovky v té době nabízely turistům ubytování a jídlo. Já nabízela navíc program a skupinu nezadaných mužů a žen.

Dokonce se nějaký režisér a scénárista pokusili natočit podle našich zájezdů filmovou komedii: „Jak ukrást Dagmaru?“ Jen škoda, že scénář s námi nekonzultovali. Náš zájezd do Srní na Šumavě použili jen jako kulisu nevalného děje. Byl to propadák a moc mne to mrzelo, měl bych pro ně tolik jiných nápadů ze skutečných akcí!

Vytvořil jsem dvě věkové kategorie: do a nad třicet pět let. Přes den vycházky do přírody a dva taneční večery. No a všechno šlo samo. Kdo byl na seznámení psychicky připraven, tak se jen výjimečně neseznámil. Dokonce jedna klientka přirovnala naše víkendy a dovolené k filmu: „Dovolená s Andělem!“ Veselohra z padesátých let, kdy na

rekreace ROH jezdili za odměnu jen jednotlivci!

Za dvanáct let to byly stovky víkendů a dovolených a tisíce klientů, kteří se mnou prožily desítky zajímavých, smutných i veselých příběhů.

1./ „Špionážní“ víkend u konkurence

V době našich pionýrských začátků jsme vše připravili na zahájení naší zájezdové činnosti a zároveň jsme zjistili, že nás o několik měsíců předběhla konkurenční firma. Tak jsme se domluvili, že já, jako řádně rozvedený, se zúčastním jejich akce jako špion. Z pohledu klienta uděláme vše, abychom byli lepší nežli naše konkurence.

Byl pozdní podzim a jeli jsme na víkend do Krkonoš, a tak jsem si oblékl zimní kabát, vzal si kufr s věcmi na tři dny pobytu a hledal na autobusovém nádraží stejně oblečené vrstevníky, ale všude okolo mne byli všichni oblečení jak „alpinisté“, jen jim chyběla lana, mačky a cepíny, přesto jsem odvážně nastoupil do označeného autobusu. Do Krkonoš jsem jel poprvé v životě a docela jsem se těšil. Chatu Tetřeví boudy si budu pamatovat jistě až do konce svého života.

Přijeli jsme před večerí, ubytovali se a šli se najíst. Následovala první taneční zábava. Hudbu obstarával personál seznamky formou svého diskžokeje s aparaturou na reprodukovanou hudbu z CD disků. Žen bylo citelně více jak mužů, asi dvě třetiny. Do této chvíle jsem byl vcelku spokojen, ale nyní začali pracovníci seznamky nutit všechny sedící muže do tance. Vzpomněl jsem si na své

taneční, kdy nás pronásledovali naháněči až na záchod a nutili nás do tance.

Tehdy jsem se zařekl, že na našich budoucích víkendech se nic takového dít nesmí. Několikrát jsem po dlouhých letech tančil a šel krátce po půlnoci spát. Snídaně se dvěma rohlíky mně moc sil nedodala a v devět jsme měli vyrazit na vycházku!

Většina klientů byla vhodně oblečena na horskou túru, až na desítku klientů zřejmě nováčků, kteří byli oblečení zcela nevhodně jako já. V materiálech cestovky o oblečení nebyla ani zmínka! Teplota mírně pod nulou, jemný déšť se sněhem a hrozná mlha. V tomto počasí přišel vedoucí akce vybaven jako na vysokohorský výstup. Když jsem si jej podrobně prohlédl, tak jsem zjistil u jeho 190 cm vysoké postavy neuvěřitelnou asymetrii jeho těla, hrozně krátké tělo a neuvěřitelně dlouhé nohy. Jak jsem to poznal? Udělal jeden krok a já nejméně tři, no a po dalších třech krocích nám všem zmizel v husté mlze a byl pryč. Celá skupina se rozdrobila na skupinky čítající dvě až tři osoby různého pohlaví a přibližně stejné fyzické kondice, které všechny svorně v té husté mlze začaly bloudit!

Jako nekuřák jsem neměl zápalky ani zapalovač a přemýšlel jsem, čím si v noci rozdělám oheň, abych nezmrzl. Kabát i čepice začaly těžknout nasáklou vlhkostí, mé polobotky byly promočeny během pár minut a několikrát jsme všichni vystřídali skupiny, jak se snižovala naše rychlost chůze.

Po třech hodinách vysokohorské turistiky jsem se se dvěma dalšími muži dovedl nějakým zázrakem k chatě a chtěl jsem se pomodlit za záchranu života, když jsem

uviděl dvě zcela vyčerpané dámy, které mezi sebou vlekly pána pěkně při těle, který byl viditelně těsně před infarktem a již nebyl schopný samostatné chůze!

Byl jsem rád, že nejsem sám na pokraji svých fyzických i duševních sil, a dokonce jsou na tom někteří ještě hůře nežli já, který jsem došel vlastními silami bez pomoci druhých!

Nějakým zázrakem se nakonec všichni sešli na oběd. Vedoucí akce nás pochválil za naši patnáctikilometrovou dopolední rozcvičku s tím, že teprve po obědě se pořádně projdeme a dáme si takovou pětadvacítku! Přinesli oběd, mé oblíbené vepřo, knedlo, zelo, ale ta porce! Knedlíky byly jako kolečka salámu, zelí tak jednou do pusy a maso jsem dlouho hledal po celém talíři, leč marně, asi jej měla zastoupit jedna mastná skvrna těsně u bobku zelí!

Po obědě jsem se přidal květštině klientů a objednal jsem si dvacet deka tlačanky se dvěma chleby, abych aspoň došel na pokoj. Když jsem padal na postel, viděl jsem spolubydlícího, jak vytahuje z tašky tatranky a jiné sušenky, a moudře mne informoval: „Tady ještě zažiješ hladu!“ To jsem, ale již slyšel jen v polospánku a hned nato jsem vysílením omdlel. Asi kolem páté jsem se probral ze své mdloby a ptal se kolegy, kolik šlo odpoledne lidí na tu pětadvacetikilometrovou vycházku? Divil jsem se a

zároveň obdivoval ty dva hrdiny, kteří v sobě našli síly i na odpolední vycházku.

Když jsem scházel po schodech na odpolední přednášku, cítil jsem chvění a šhubání netrénovaných svalů na nohou a v duchu jsem zvolal: „Moje milované autíčko, kde jsi?“

Pak jsem si sedl na jednu z posledních židlí v malé místnosti, kam se natlačilo třicet lidí většinou ještě promočených deštěm. Vlhkost v místnosti vzrostla tak, že se mi zamžily brýle a připadal jsem si jako v sauně.

Přesto jsme čekali, protože jsme předpokládali odborné povídání o mezilidských vztazích, seznamování či něco podobného. Místo toho? Člen horské služby přes hodinu vykládal třicítce spících klientů o tom, jak zafixovat zlomenou ruku, více jsem už zaspal. Vzbudil mne až potlesk zúčastněných.

Na druhém tanečním večeru tančili jen ti fyzicky nejzdatnější z nás. Já tančil jen jednou, při dámské volence mne surově vyvlekla na parket i přes mé protesty asi padesátiletá dáma. Mluvila jen ona, a když jsem se dozvěděl o všech jejích aktivitách, které v týdnu stíhá, ptal jsem se sám sebe, kam by se do těch všech aktivit vešel ještě muž?

Před půlnocí, když jsem se plížil na pokoj, hrála hudba tak pro dva tři páry. Když jsem usínal, tak jsem si říkal, že tato firma pro nás nebude žádnou konkurencí a už mne nic nemůže překvapit. Ale to jsem se mýlil! Víkend stál asi patnáct set plus doprava pět set. Po nedělním obědě začal stoly obcházet majitel chaty a zval nás svým letáčkem na

víkend mimo akce seznamky za pět set za víkend s plnou penzí!

Seděl jsem jako opařený, dvě třetiny ceny pro organizátora? Tak to byl podnikatelský sen všech majitelů cestovních kanceláří. Zdaleka jsem nebyl sám, kdo počítal se mnou.

Tehdy jsem pochopil, že tato informace musí být v budoucnu tabu, i když jsem věděl, že na tak vysoké procento zisku z ceny zájezdu nikdy nedosáhneme, už jen proto, aby se klienti najedli a nemuseli si sebou vozit tašku plnou sušenek! Dnes je situace na chatě zcela jiná nežli v těch „pionýrských dobách“ a dobře se tam najíte!

Chata „Tetřeví boudy“ v Krkonoších.

2./ Černý šerif

Uplynul první kritický rok, během kterého jsme přežili většinu dětských nemocí rodící se firmy. Vytvořili jsme si svou klientelu, která se čas od času vracela a hlavně nám dělala tu nejlepší reklamu svojí spokojeností.

Někdy jsem už v kanceláři tipoval klienty a klientky, kteří si u mne kupovali víkendový zájezd, zda už jsou připraveni na nový vztah a seznámí se! No a jednoho krásného dne přišel do kanceláře vyšší čtyřicátník s velikou taškou, kterou nechal u dveří, a šel si koupit víkend.

Na sobě měl ještě uniformu Černého šerifa nějaké soukromé bezpečnostní služby a sám od sebe začal vyprávět. Jeho dosavadní přítelkyně jej vypakovala ze dne na den. No a on se potřebuje rychle seznámit s nějakou hezkou ženou, ke které se bude moci hned nastěhovat. Kamarád jej u sebe nechá jen pár dní!

Vše zaplatil, převzal si informace, a když jsem mu sdělil, že jezdí více žen jak mužů, usmál se, poděkoval a prohlásil: „To vyjde, už aby byl pátek!“

Chvíli jsem seděl a přemýšlel nad odchozím a byl jsem moc zvědavý, jak vše o víkendu dopadne.

Snažil jsem se jej ohodnotit i ženským pohledem a jediné, co by mi na něm vadilo, bylo asi jeho silné kouření.

Přišel pátek, autobus byl skoro plný, a než jsme vyjeli, tak se ke mně klient přitočil a ptal se: „To jsou všechny přihlášené ženy?“ Ujistil jsem jej, že ne, že přijedou další.

To jej uklidnilo a mohli jsme vyjet.

Před večeří jsem všechny přivítal, seznámil je s programem a tím, jak fungují konzumační lístky personálu chaty či hotelu. Popřál všem dobrou chuť k večeři a teprve nyní si začal prohlížet všechny přihlášené.

Již několik měsíců jsem hrál takovou hru sám se sebou. V duchu jsem k sobě dával páry, které by mi seděly věkem, bydlištěm a někdy i vzděláním. Má úspěšnost se víkend od víkendu zlepšovala. Tak i nyní jsem šerifovi vytipoval partnerku a čekal jsem, jak pro něj víkend dopadne.

Uniformu si nechal, ale sundal si nášivky, takže zbyla jen černá košile a černé kalhoty. Také jsem si uvědomil, že vyšší ženy mají jistý problém. Vyšší muži byli ve velké většině již obsazeni a na naše akce jezdili jen výjimečně.

Šerifovi jsem vytipoval skoro stejně starou ženu vypadající o řadu let mladší a příjemného vzhledu, ale vysokou mírně nad metr sedmdesát pět. On měl tak kolem sto osmdesáti centimetrů.

Šerif se choval skoro jako profesionál. Nechal ji sedět

skoro polovinu večera, až potom ji pozval na parket a už se od ní nehnul. Vskutku jsem je bedlivě sledoval a všiml jsem si, že objednával pití na svůj konzumační lístek. To mne zarazilo, protože na zájezd vyndal poslední papírové i kovové peníze.

Jeho partnerka jela již po druhé, muži se kolem ní točili, ale její výška je většinou odradila.

Druhý den s ní šel na dopolední vycházku, ale odpoledne šla sama. Několikrát se ohlížela, ale nedočkala se jej. Až po večeři si k ní přisedl a to se rozzářila jako sluníčko. Protančili spolu druhý večer a už jsem viděl první polibky a drobné doteky.

Čekal jsem jen na to, jak šerif vyřeší zaplacení své útraty. Většina lidí platila svou útratu v neděli před obědem a tehdy jsem viděl naše sluníčko, jak platí dva lístky. To mne trochu uklidnilo, a když jsem viděl, že do svého Fordu nakládá i tašku našeho šerifa, bylo mi vše jasné!

Ano, nakonec odjeli spolu v jejím autě a na sto procent do jejího bytu či domu. I když jsem se nemýlil ve svém výběru partnerů, přesto jsem byl ohromen jeho suverenitou a výsledkem, kterého tak rychle dosáhl!

3./ Silvestr 2000

Když jsem v roce 1990 navštívil poprvé Paříž a viděl jsem tam časový odpočet do roku 2000, musel jsem se v duchu smát. Připadalo mi, že to bude hrozně dlouhá doba těch deset let. A ejhle, ono těch deset let uteklo jako voda! Psal se rok 1999 a my jsme připravovali Silvestrovský pobyt pro nezadané!

Do té doby naše největší akce. Z Prahy vyjelo sedm autobusů natěšených klientů, kteří nechtěli do nového roku a do nového století vkročit sami, ale s novým partnerem.

I přes větší organizační tým začaly první dětské nemoci. Kuchyně nebyla zvyklá na takovou masu lidí a přestala stíhat. Na jídlo se čekalo i hodinu, ale blížil se přeci Silvestr století, a tak nad tím většina lidí mávla rukou. Když přijela místní hudba, tanec vše zachránil.

Na předchozích akcích, kde bylo kolem třiceti lidí, jsem byl zvyklý vše sledovat a ze zákulisí i trochu dirigovat. Ale tady? Kde bylo desetkrát více lidí rozdělených do dvou sálů? Dole na velkém sále byli středňáci a v prvním patře na diskotéce mladí.

Bylo cítit, že oproti jiným akcím na tomto Silvestru

tisíciletí u mnohých padají zábrany rychleji nežli jindy. Přesto jsem si všiml už první večer jednoho z našich klientů, jak zneužívá svojí výšky. Dámy, hlavně ve střední a vyšší věkové skupině, měřící nad sto sedmdesát a výše byly odkázány na hrstku vyšších pánů, z nichž někteří této přednosti využívali, anebo dokonce zneužívali.

Každá dáma bez ohledu na svou výšku chtěla ukázat své šaty, účes i taneční umění, nebo prostě chtěla přinejmenším tančit, ale? Naší skupince vyšších mužů kraloval jeden mrzout, kterému asi artróza stočila nohy tak, že vypadal jako by sedával na objemném sudu. Měl přezdívku „Pavouk“ a opravdu tak vypadal, a dokonce se tak někdy i choval, když svou oběť ovíjel pavučinou svých řečí a činů!

No prostě, instruoval a snad i dirigoval skupinu vyšších pánů tak, aby se chovali stejně jako on a nechali vyšší dámy „platit“ za každý tanec tím, že budou tolerovat jejich osahávání a další nevhodné jednání. Vzhledem k tomu, že jsem Pavouka znal, tak jsem se zaradoval, když se mu většina pánů vysmála a šli si svojí cestou. Jen dva mu nábožně naslouchali, jako by byl sám Casanova, bez jehož instrukcí by se neobešli.

V jeho zorném poli uvízla jedna klientka, která s námi jela již opakovaně, a já jí říkal Sluníčko. Pořád se jen usmívala, šířila okolo sebe pozitivní atmosféru a mnohdy bavila celou společnost. No a na tu se Pavouk zaměřil, protože nikdo z dalších mužů pro ni tancovat nechodil, a on se tak stával pánem situace.

Poletoval jsem celý večer mezi mladými a velkým sálem a tušil jsem, že mnozí mladí budou mít větší problémy nežli ti dole.

A tak se také stalo. Na diskotéce mezi mladými byl poměr obrácený. Tam bylo vždy více chlapců nežli dívek a na velkém sále to bylo opačně, více žen a méně mužů.

No, a už jsem viděl první plačící dívku, která schovávala obličej. Ani alkoholu v sobě zatím neměla tolik, a tak jsem se přes závoj slz dozvěděl, že se okolo ní točili dva. No, a jak to bývá, jeden zkušenější a druhý nekňuba. Hádejte, komu dala přednost? No, samozřejmě tomu protřelému, který ji zavedl do nepoužívané šatny, a tam se s ní pomiloval. Ale od té chvíle kdy si natáhl kalhoty, se k ní už neznal.

Ted' hořce litovala, že neměla s tím druhým hochem více trpělivosti a nedala mu šanci. Nechal jsem si hocha ukázat a zkusil jsem si k němu sednout. Po deseti minutách jsme si oba přisedli k plačící dívce a oba mladí dostali šanci na druhý pokus. Já, když jsem odcházel, uviděl jsem dívku tak kolem pětadvaceti, která se ke mně hrnula. Pak mi vyprávěla, že sleduje, jak jsem těm dvěma pomohl a napadlo jí, že jedině já mohu pomoci její spolubydlící, která pláče na pokoji a nechce vůbec přijít.

Přiznám se, že se mi do toho sněhu a zimy venku vůbec nechtělo, ale asi jsem od přírody takový dobrák? Boty mi klouzaly, ale nakonec jsme doklouzali k nedalekému hotelu, kde jsme byli všichni ubytováni.

Na pokoji samozřejmě nikdo nebyl a já začínal tušit, že asi nejsem v tu správnou chvíli, na tom správném místě? Ale měli jsme oba upito a asi jsem pro ni byl na ten večer poslední šance jak nebýt sama, a tak jsme odcházeli až za půl hodiny. Já si sundával z košile dlouhé ohnivé vlasy, které jen podtrhovaly její temperament.

Pak jsem doklouzal k sálu jako první a zapřísahal jsem se, že do prvního patra už nepůjdu. Zrovna jsem se ale dostal na parket s jednou z vysokých žen, když Pavouk v praxi předváděl, co vše si dámy od něj musí nechat za

tanec líbit! Moje partnerka to samozřejmě okomentovala, že tohle je jen začátek. Když se Pavouk po písničce odkolébal pryč, sedl jsem si k dotyčné dámě, které viditelně dělalo potíže vykouzlit svůj obvyklý úsměv na tváři. U stolu seděla trojice žen ve věku mezi čtyřiceti až padesáti lety, ale všechny tři vysoké.

Vrhaly na ni pohledy, v nichž se mísila závist s lítostí. Obě by si rády zatancovaly, ale cítit na sobě Pavoukova chapadla se jim moc nechtělo! Došel jsem pro dva své vyšší přátele a na příští tanec jsme byli s dámami v kole dříve, nežli se k nim Pavouk dokolébal. Říkal jsem Sluníčku, že vše vidím, a zda se mohu virtuálně zapsat do jejího virtuálního tanečního pořádku na Silvestrovskou noc?

Vyhrkly jí až slzy a moc mi děkovala. Ten vděčný pohled v jejích očích vidím do dnes. Já tam byl sám, blížila se mi padesátka, ale znáte to: „Ševcova žena a kovářova kobyla.“ První taneční večer skončil kolem jedné. Ještě na pokoji jsem si znovu v duchu prožil moje nenadálé dobrodružství s mladou dívkou. Kde by mne tohle napadlo? Ale byl mimořádný magický Silvestr a v takovou chvíli je snad možné vše!

Druhý, tudíž Silvestrovský, den proběhl ve velkých zmatcích, kdy odjížděly autobusy na prohlídku zámku a jiné se vracely. Mezi tím lidé jedli, no prostě hlavně, že je to už za námi. Tři sta padesát lidí je najednou moc. Přijela kapela a chystala se Silvestrovská noc, ve které přivítáme nové století!

Tehdy jsem dělal ředitele v řecké cestovce Elektra, která měla kancelář nad náměstím Míru, a na rohu byla půjčovna obleků. Neodolal jsem a půjčil si na tu výjimečnou noc smoking. Když mne dcera večer uviděla, hned mne pověřila, abych v půlnoci všem popřál a odpočítal čas!

Je to zvláštní, tolik těšení, tolik příprav a najednou proběhne pár hodin jako kdykoli předtím i potom a vše je pryč a stane se jen vzpomínkou. To ale předbíhám, tak rychle přeci jenom ten večer neproběhl.

Když jsem po večeři potkal Sluníčko, až se mi zatajil dech. Měla krásné bledě modré šaty, které dokonale zvýraznily její pořád pěknou postavu. Vyměnili jsme si komplimenty a já ji požádal, jestli si mohu tak po desáté přisednout k jejich stolu. Zase měla slzy v očích, protože můj slib z předchozího večera nebrala vážně.

Tak jsem jí jen jemně pohrozil prstem a už jsem byl pryč.

Hudba hrála perfektně a tím zachránila drobné nedostatky, ke kterým muselo dojít.

Já jsem zkouknul diskotéku a ke své radosti jsem viděl uplakanou dívku z předchozího večera, jak tančí s druhým hochem. Když jsem se ptal na její kamarádku, která mne včera odvedla na pokoj, dozvěděl jsem se, že už je půl hodiny v inkriminované šatně, kam chodí páry z diskotéky.

Trochu jsem se usmál a nevida žádnou nešťastnou dušičku, sešel jsem na velký sál. Tam jsem byl zrovna svědkem toho, jak tři vyšší dámy odmítly jít s Pavoukem tančit, i když se také navlékl do smokingu. Načež on byl tak drzý, že si šel ke mně stěžovat, že jej odmítli. Přiznám se, že s jistou dávkou jízlivosti jsem mu sdělil, že sál je plný tancechtivých žen, a co se týká těch tří žen? Tak jen sklízí to, co předchozího večera zasel!

Věděl jsem, že získám dalšího nepřítele, což se také stalo. Nic mi to však nevadilo, protože za tu morální facku, co jsme mu uštedřili, mi to stálo! Je pravda, že jsem do půlnoci tančil střídavě se všemi třemi, ale jen Sluníčko se na mne dívala takovým pohledem, že se mi až hlava točila.

Největší kredit jsem u přítomných dam měl tím, že krom tance jsem nekouřil a velmi málo pil. Měl jsem snad jen dvě dvoudecky vína.

A bylo to tu! Blížila se půlnoc. Já si upravil smoking, vystoupil na pódium a zjistil, že do půlnoci jsou asi tři minuty. Ale to je doba k přečtení hustě popsaného papíru formátu A3. Tak jsem se snažil svou řeč natáhnout do těch tří minut, abych se nezakuckal či nedostal trému a celou dobu jsem se díval na Sluníčko. Pak jsem začal spolu s celým sálem počítat od deseti do půlnoci. Vše klaplo, dostal jsem alespoň třicet polibků od klientek, mojí dcerou počínaje a Sluníčkem konče.

Ale to už bylo na mém pokoji. Pozval jsem ji na disko a nějak jsme zabloudili. Víím, že mne nemilovala, a snad jsem

zažil první milování v životě z vděčnosti?

Dodnes jsem to neřešil. Jediné, co vím, že mne do nového roku 2000 přivedlo Sluníčko tím nejkrásnějším způsobem, jaký jsem si jen dokázal představit...

Od té doby se již neozvala, až jsme se potkali na ulici, asi po pěti letech. Ona na tváři měla pořád ten svůj úsměv. Po pozdravu a přátelském políbení tváří se mi chlubila, že konečně našla muže se dvěma dětmi ve vlastní péči a je šťastná. Na můj otazník ve tváři dodala, že nemůže mít děti, a proto hledala muže s dětmi. Moc jsem jí to přál, a dokonce jsem snad tomu pánovi trochu záviděl. Dodnes nevím, proč jsem jí neřekl, že mám pětiletou dceru.

Změnilo by to něco? Nevím. A tak skončil Silvestr 2000, který je již dnes dávnou historií!